

Audiència. El "sí" fidel de Déu i l'«amén» confiat dels creients

“En la relació fidel amb el Senyor, en la pregària constant, diària, també nosaltres podem sentir concretament el consol que prové de Déu”

28/07/2012

Estimats germans i germanes,

En aquestes catequesis estem meditant sobre la pregària en les

cartes de sant Pau i mirem de veure la pregària cristiana com una veritable trobada personal amb Déu Pare, en Crist, mitjançant l'Esperit Sant. Avui, en aquestencontre, entren en diàleg el "sí" fidel de Déu i l'«amén» confiat dels creients. Vull subratllar aquesta dinàmica, reflexionant sobre la Segona Carta als Corintis. Sant Pau envia aquesta apassionada Carta a una Església que moltes vegades va posar en dubte el seu apostolat, i obre el seu cor perquè els destinataris tinguin la seguretat de la seva fidelitat en Crist i l'Evangelí. Aquesta Segona Carta als Corintis comença amb una de les oracions de benedicció més elevades del Nou Testament. Resa així: *«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena.»*(2 Co 1, 3-4).

Així doncs, sant Pau viu en gran tribulació, són moltes les dificultats i les afliccions que ha hagut de passar, però mai no ha cedit al desànim, sostingut per la gràcia i la proximitat del Senyor Jesucrist, per al qual havia esdevingut en apòstol i testimoni posant a les seves mans tota la seva existència. Precisament per això, sant Pau comença aquesta Carta amb una pregària de benedicció i d'acció de gràcies a Déu, ja que en cap moment de la seva vida d'apòstol de Crist va sentir que li manqués el suport del Pare misericordiós, del Déu de tot consol. Va patir terriblement, ho diu en aquesta Carta, però en totes aquestes situacions, on semblava que ja no s'obria un camí ulterior, va rebre de Déu consol i fortalesa. Per anunciar el Crist va patir fins i tot persecucions, fins al punt de ser empresonat, però sempre es va sentir lliure interiorment, encoratjat per la presència de Crist, desitjós

d'anunciar la paraula d'esperança de l'Evangeli. Des de la presó, encadenat, escriu a Timoteu, el seu fidel col·laborador: *«La paraula de Déu no està pas encadenada! Per això, jo ho suporto tot pel bé dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació que ens és donada per Jesucrist juntament amb la glòria eterna»*(2 Tm 2, 9b-10). En patir per Crist, experimenta el consol de Déu. Escriu: *«És cert que compartim abundantament els sofriments de Crist, però també, gràcies a ell, el consol que rebem és abundós.»* (2 Co 1, 5).

En la pregària de benedicció que introdueix la Segona Carta als Corintis domina, per tant, al costat del tema de les afliccions, el tema del consol, que no s'ha d'entendre només com a simple consolació, sinó sobretot com alè i exhortació a no deixar-se vèncer per la tribulació i les dificultats. La invitació és a viure tota situació units a Crist, que

carrega sobre seu tot el sofriment i el pecat del món per portar llum, esperança i redempció. Així Jesús ens fa capaços de consolar, al nostre torn, aquells que es troben en tota classe d'aflicció. La unió profunda amb Crist en la pregària, la confiança en la seva presència, disposen a compartir els sofriments i les afliccions dels germans. Sant Pau escriu: *«Qui es posa malalt, que no me'n sentí també jo? Si fan caure algú, tot jo m'encenc»*(2 Co 11, 29). Aquesta actitud de compartir no neix d'una simple benevolència, ni només de la generositat humana o de l'esperit d'altruisme, sinó que brolla del consol del Senyor, del suport indestructible de la «força extraordinària que prové de Déu i no de nosaltres» (cf . 2 Co 4, 7).

Estimats germans i germanes, la nostra vida i el nostre camí sovint estan marcats per dificultats, incomprensions i sofriments. Tots ho

sabem. En la relació fidel amb el Senyor, en la pregària constant, diària, també nosaltres podem sentir concretament el consol que prové de Déu. I això reforça la nostra fe, perquè ens fa experimentar de manera concreta el «sí» de Déu a l'home, a nosaltres, a mi, en Crist; fa sentir la fidelitat del seu amor, que arriba fins al do del seu Fill en la Creu. Sant Pau afirma: *«El Fill de Déu, Jesucrist, que hem anunciat entre vosaltres, tant jo com Siles i Timoteu, no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí! En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un «Sí», i per això, gràcies a ell, diem «Amén» a Déu i li donem glòria.»*(2 Co 1, 19-20). El "sí" de Déu no és parcial, no passa del "sí" al "no", sinó que és un senzill i segur "sí". I a aquest "sí" nosaltres corresponem amb el nostre "sí", amb el nostre "amén", i així estem segurs al "sí" de Déu.

La fe no és, primàriament, acció humana, sinó do gratuït de Déu, que arrela en la seva fidelitat, en el seu "sí", que ens fa comprendre com viure la nostra existència estimant-lo a ell i els germans. Tota la història de la salvació és un revelar progressiu d'aquesta fidelitat de Déu, malgrat les nostres infidelitats i les nostres negacions, amb la certesa que «els dons i la crida de Déu són irrevocables», com declara l'Apòstol en la Carta als Romans (11, 29).

Estimats germans i germanes, la manera d'actuar de Déu -molt diferent de la nostra- ens dóna consol, força i esperança perquè Déu no retira el seu "sí". Davant els contrastos en les relacions humanes, sovint fins i tot en les relacions familiars, tendim a no perseverar en l'amor gratuït, que costa esforç i sacrifici. Déu, en canvi, mai no es cansa de nosaltres, mai no es cansa de tenir paciència amb nosaltres, i

amb la seva immensa misericòrdia sempre ens precedeix, surt primer ell a trobar-nos; el seu "sí" és completament fiable. En l'esdeveniment de la creu ens revela la mesura del seu amor, que no calcula i no té mesura. Sant Pau, a la Carta a Titus, escriu: *«S'ha manifestat la bondat de Déu, Salvador nostre, i l'amor que ell té als l'home»* (Tt 3, 4). I perquè aquest "sí" es renovi cada dia *«ens ha ungit i ens ha marcat amb el seu segell i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.»* (2 Co 1, 21b-22).

De fet, és l'Esperit Sant qui fa contínuament present i viu el "sí" de Déu en Jesucrist i crea en el nostre cor el desig de seguir-lo per entrar totalment, un dia, en el seu amor, quan rebrem un estatge al cel no construït per mans humanes. No hi ha cap persona que no sigui assolida i interpel·lada per aquest amor fidel, capaç d'esperar fins i tot els que

segueixen responent amb el "no" del rebuig i de l'enduriment del cor. Déu ens espera, sempre ens cerca, vol acollir-nos en la comunió amb ell per donar-nos a cadascun de nosaltres plenitud de vida, d'esperança i de pau.

En el "sí" fidel de Déu s'empelta l'«amén» de l'Església que ressona en totes les accions de la litúrgia: "amén" és la resposta de la fe amb què conclou sempre la nostra pregària personal i comunitària, i que expressa nostre "sí" a la iniciativa de Déu. Sovint responem de forma rutinària amb el nostre "amén" a la pregària, sense fixar-nos en el significat profund. Aquest terme deriva d'estimar que en hebreu i en arameu significa «fer estable», «consolidar» i, en conseqüència, «estar segur», «dir la veritat». Si mirem la Sagrada Escripura, veiem que aquest "amén" es diu al final dels Salms de

benedicció i de lloança, com per exemple en el Salm 41: *«A mi m'has sostingut perquè sóc innocent, em mantens per sempre al teu davant. Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, des de sempre i per sempre! Amén, amén!»*(vv. 13-14). O expressa adhesió a Déu, en el moment en què el poble d'Israel torna ple d'alegria de l'exili de Babilònia i diu el seu "sí", el seu «amén» a Déu i a la seva Llei. En el Llibre de Nehemies es narra que, després d'aquest retorn, «Obrí el llibre (de la Llei) en presència de tot el poble, de manera que tota la multitud podia veure'l, en obrir-lo, el poble sencer es va posar dret. «Esdres beneí el Senyor, el Déu gran, i tot el poble va respondre amb les mans aixecades: "Amén, amén"» (Ne 8, 5-6).

Per tant, des dels inicis l'«amén» de la litúrgia jueva esdevé en l' «amén» de les primeres comunitats cristianes. I el llibre de la litúrgia

cristiana per excel·lència, l'Apocalipsi de sant Joan, comença amb l'«amén» de l'Església: *«Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, i ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.»*(Ap 1, 5b-6). Així està escrit en el primer capítol de l'Apocalipsi. I el mateix llibre es conclou amb la invocació «Amén, Vine, Senyor Jesús» (Ap 22, 20).

Estimats amics, la pregària és la trobada amb una Persona viva que podem escoltar i amb la qual podem dialogar, és la trobada amb Déu, que renova la seva fidelitat indestructible, el seu "sí" a l'home, a cada un de nosaltres, per donar-nos el seu consol enmig de les tempestes de la vida i fer-nos viure, units a ell, una existència plena d'alegria i de bé, que arribarà a la seva plenitud en la vida eterna.

En la nostra pregària som cridats a dir "sí" a Déu, a respondre amb aquest "amén" de l'adhesió, de la fidelitat a ell al llarg de tota la nostra vida. Aquesta fidelitat mai no la podem conquerir amb les nostres forces, no és únicament fruit del nostre esforç diari; prové de Déu i és fundada en el "sí" de Crist, que afirma: el meu aliment és fer la voluntat del Pare (cf. Jn 4, 34). Ens cal entrar en aquest "sí", entrar en aquest "sí" de Crist, en l'adhesió a la voluntat de Déu, per arribar a afirmar amb sant Pau que ja no vivim nosaltres, sinó que és Crist mateix qui viu en nosaltres. Així, l'«amén» de la nostra pregària personal i comunitària embolicarà i transformarà tota la nostra vida, una vida de consolació de Déu, una vida immersa en l'Amor etern i indestructible. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-el-
si-fidel-de-deu-i-lamen-confiat-dels-
creients/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-el-si-fidel-de-deu-i-lamen-confiat-dels-creients/) (17/08/2025)